

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.05.2018, sp. zn. 4 Tdo 567/2018, ECLI:CZ:NS:2018:4.TDO.567.2018.1

Číslo: 9/2019

Právní věta: Učiní-li dovolatel úkon, který směřuje k odstranění vad obsahu dovolání, až po uplynutí dvoutýdenní lhůty stanovené mu předsedou senátu podle § 265h odst. 1 tr. ř. a učiní-li tak i po uplynutí zákonné lhůty k podání dovolání (§ 265e tr. ř.), nemá tento úkon žádné právní účinky, obsah původně podaného vadného dovolání tím zůstává nedotčen a Nejvyšší soud k tomuto podání již nepřihlíží. Odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. je důsledkem nejen toho, že dovolatel neodstranil nedostatek náležitostí obsahu dovolání vůbec, ale i toho, že odstranil vady obsahu dovolání až po lhůtě stanovené podle § 265h odst. 1 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.05.2018

Spisová značka: 4 Tdo 567/2018

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265h odst. 1 tr. ř.
§ 265i odst. 1 písm. d) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. Š. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 61 To 209/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 3 T 100/2016.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 3 T 100/2016, uznal obviněného M. Š. vinným přečinem maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1, odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že jako vedoucí referátu kontrolního oddělení pro nepřímé daně Finančního úřadu pro XY se sídlem XY, tedy jako úřední osoba podílející se na správě daní, vykonával svoji činnost v rozporu s ust. § 1 odst. 2 a ust. § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2010, a dále v rozporu s pracovní náplní pro výkon své funkce, a to tím, že dne 5. 8. 2010 odsouhlasil (potvrdil a parafoval) věcnou, početní a legislativní správnost závěru učiněného referentem referátu kontrolního oddělení pro nepřímé daně J. M. v tzv.

Zprávě o výsledku vytykácího řízení pod č. j.: 333244/10/005936109612, kde se uvádí, že uskutečněným šetřením nebyly zjištěny rozdíly oproti podanému daňovému přiznání daňového subjektu C. K. a. s. za měsíc květen 2010 a že nárokový odpočet DPH ve výši 101 403 680 Kč je oprávněný, ačkoliv měl a mohl vzhledem ke svým zkušenostem, znalostem a svému služebnímu zařazení vědět, že závěr učiněný J. M. je nesprávný a v rozporu s platnou legislativou a že na nadměrný odpočet DPH ve výši 101 403 680 Kč nemá daňový subjekt nárok, neboť tento nadměrný odpočet měl vzniknout převážně uplatněním nároku na odpočet daně ze dvou faktur vystavených v souvislosti s převodem areálu P. K., P., a to ze strany prodávajícího obchodní společnosti S. spol. s r. o., se sídlem D., na kupujícího, kterým byla obchodní společnost C. K. a. s., se sídlem P. 5, když k tomuto převodu došlo jednak po lhůtě podle ust. § 56 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a tudíž se jednalo o plnění osvobozené od daně, nikoli plnění zdanitelné, a nadto součástí kupní smlouvy ze dne 15. 4. 2010, která souvisí s prodejem zmiňovaného areálu a která byla ze strany daňového subjektu doložena k předmětnému řízení a pozemku, ke kterým se vztahuje ust. § 56 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb. (osvobozená plnění od daně bez nároku na odpočet daně), přičemž posléze byla tato zpráva elektronicky podepsána ze strany V. B., která byla pověřena vedením kontrolního oddělení, a dne 5. 8. 2010 bylo vystaveno interní sdělení s příkazem vystavit platební výměr, který byl ze strany vyměřovacího oddělení vystaven ještě tentýž den pod č. j. 334328/10/005511109149, a následně dne 9. 8. 2010 byla tato částka převedena bezhotovostně na účet vedený na C. K. a. s., čímž zajistil této společnosti prospěch a zároveň zapříčinil vznik škody ve výši 101 400 000 Kč na úkor České republiky, neboť oprávněně byl společností C. K. a. s. uplatněn nadměrný odpočet pouze ve výši 3 680 Kč.

2. Za to byl obviněnému podle § 330 odst. 3 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce tří let. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku soud obviněnému uložil, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu ve výši 161 428,50 Kč, kterou trestným činem způsobil. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku soud obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu zaměstnání na finančních úřadech po dobu pěti let.

3. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla též soudem obviněnému uložena povinnost nahradit poškozené České republice, Generálnímu finančnímu ředitelství se sídlem P. 1, škodu ve výši 161 428,50 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená Česká republika, Generální finanční ředitelství se sídlem P. 1, odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Citovaný rozsudek soudu prvního stupně napadl obviněný M. Š. odvoláním a na jeho podkladě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 61 To 209/2017, podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně částečně zrušil, a to ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak odvolací soud znovu rozhodl a obviněnému M. Š. podle § 330 odst. 3 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, přičemž podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškozenou Českou republiku, Generální finanční ředitelství se sídlem P. 1, odkázal se svým nárokem na náhradu škodu na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Tento rozsudek soudu druhého stupně napadl obviněný dovoláním, jež opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

6. Obviněný podal toto dovolání prostřednictvím svého obhájce dne 27. 12. 2017, tedy v poslední den lhůty určené v § 265e odst. 1 tr. ř., a to formou blanketní s dovětkem, že přesné odůvodnění

dovolacího důvodu bude doplněno a upřesněno v přiměřené době po detailní poradě s klientem.

7. Takové odůvodnění dovolání bylo podáno až dne 13. 3. 2018, v němž je vyjádřeno přesvědčení, že zavinění obviněného je postaveno na subjektivním názoru soudu prvního stupně, kdy obviněnému přičítá více povinností, znalostí a zkušeností, než by odpovídalo jeho pracovní náplni i rozsahu kontrolní činnosti v rámci vytýkácího řízení, atd. Obviněný se proto domnívá, že skutková podstata uváděného přečinu z jeho strany nebyla naplněna, a navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 61 To 209/2017, zrušil a poté podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám rozhodl a zprostil obviněného obžaloby z daného skutku.

8. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněného (§ 265h odst. 2 tr. ř.) mimo jiné uvedl, že je sporné, zda k doplnění dovolání vůbec lze v dovolacím řízení přihlížet. Doplnění dovolání bylo evidentně učiněno až po uplynutí zákonné lhůty k podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř., když rozhodnutí odvolacího soudu bylo doručeno dne 27. 10. 2017 a doplnění dovolání bylo zpracováno téměř tři měsíce poté, kdy bylo podáno první neúplné dovolání. Ze spisového materiálu, který má Nejvyšší státní zastupitelství k dispozici, nelze zjistit, zda samosoudce soudu prvního stupně dodržel postup podle § 265h odst. 1 tr. ř. Dovolání v podobě učiněné podáním ze dne 27. 12. 2017 nesplňovalo náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a nebylo způsobilé být podkladem k přezkoumání napadeného rozhodnutí dovolacím soudem. Podatel totiž v rámci formálně označeného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neuvedl jakoukoliv konkrétní argumentaci. Není přitom povinností dovolacího soudu, aby v případě nekonkrétně uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. sám z vlastní iniciativy přezkoumával ze všech možných hledisek správnost právní kvalifikace skutku nebo správnost jiných v úvahu přicházejících hmotněprávních posouzení. Též vzhledem ke konkrétním okolnostem je sporné, zda lze na uvedenou věc vztáhnout závěry ze Zprávy o analýze a vyhodnocení účinnosti novely trestního řádu č. 265/2001 Sb. ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. Ts 42/2003 (zveřejněna pod R 36/2004). Obhájce totiž vědomě podal dovolání in bianco bez řádného odůvodnění s tím, že přislíbil dovolání doplnit „v přiměřené lhůtě“. Učinil tak ale až po téměř třech měsících, tj. po době delší, než je celá dovolací lhůta. Přichází tedy v úvahu odmítnutí dovolání podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. pro nesplnění náležitostí obsahu dovolání.

III.

Přípustnost dovolání

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a osobou oprávněnou. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné, původní tzv. bianco dovolání ze dne 27. 12. 2017 bylo podáno v zákonné lhůtě (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2006, sp. zn. [II. ÚS 473/05](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2008, sp. zn. [8 Tdo 553/2008](#), publikované pod č. 21/2009 Sb. rozh. tr.), jakož i na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 3 tr. ř.), a bylo podáno osobou oprávněnou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.

10. Dále se Nejvyšší soud musel zabývat otázkou, zda podané dovolání splňuje zákonem požadované náležitosti. Význam obsahových náležitostí dovolání spočívá především ve skutečnosti, že dovoláním je vymezen obsah a rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího soudu. Zároveň se od obsahu podaného dovolání odvíjí možné rozhodnutí Nejvyššího soudu, které lze na jeho podkladě učinit. Dovolací soud tedy musí mít dostatečně kvalifikovaný podklad, aby mohl přezkoumávat napadené rozhodnutí a popřípadě prolomit jeho právní moc.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Podle § 265h odst. 1 tr. ř. platí, že nesplňuje-li dovolání nejvyššího státního zástupce nebo dovolání obviněného podané jeho obhájcem náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., vyzve je předseda senátu soudu prvního stupně, aby vady odstranili ve lhůtě dvou týdnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní je, že jinak bude dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. Nedodržení obsahových náležitostí dovolání i přes poskytnuté poučení (§ 125 odst. 3 tr. ř., § 138 tr. ř.) a upozornění (§ 265h odst. 1 tr. ř.) pak vede k jeho odmítnutí podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. bez věcného přezkoumání napadeného rozhodnutí.

12. Při nesplnění kterékoli obsahové náležitosti dovolání a jakéhokoli dovolatele předseda senátu soudu prvního stupně obligatorně vyzve tohoto dovolatele k odstranění vad podaného dovolání. Ve výzvě je předseda senátu povinen přesně specifikovat, které obsahové náležitosti dovolání nejsou zatím splněny, a to tak, aby po jejich odstranění již dovolání vyhovovalo požadavkům § 265f odst. 1 tr. ř. Předseda senátu ve výzvě stanoví lhůtu dvou týdnů k odstranění těchto obsahových vad. Jde o lhůtu procesní a propadnou, takže po jejím marném uplynutí by doplnění obsahu dovolání již nebylo možné. Výzva také musí obsahovat upozornění na možnost odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř., nebudou-li obsahové vady dovolání odstraněny ve stanovené lhůtě. Z tohoto hlediska se ve výzvě uvede s poukazem na citované ustanovení, že dovolání bude odmítnuto, aniž by Nejvyšší soud věcně přezkoumával napadené rozhodnutí.

13. Učiní-li dovolatel úkon, který směřuje k odstranění vad obsahu dovolání, až po uplynutí lhůty stanovené předsedou senátu podle § 265h odst. 1 tr. ř., nemá to žádné účinky, obsah původně podaného dovolání tím není nijak dotčen a Nejvyšší soud rozhodne o dovolání v té podobě, jak bylo původně podáno. Odmítnutím dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. je pak sankcionováno nejen to, že dovolatel neodstranil nedostatek náležitostí obsahu dovolání vůbec, ale i to, že odstranil vady obsahu dovolání až po lhůtě stanovené podle § 265h odst. 1 tr. ř.

14. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. 61 To 209/2017, byl obviněnému doručen dne 27. 10. 2017. Lhůta pro podání dovolání tedy skončila dne 27. 12. 2017. Poslední den této dvouměsíční lhůty, tedy 27. 12. 2017, bylo prostřednictvím obhájce obviněného doručeno do datové schránky Obvodního soudu pro Prahu 5 blanketní dovolání obviněného, které mělo být v „přiměřené době“ po detailní poradě s klientem doplněno, odůvodněno a upřesněno. Předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 5 až dne 26. 1. 2018 zaslala datovou schránkou obhájci obviněného výzvu k odstranění vad dovolání, kde jej řádně poučila, jaké náležitosti nejsou obsaženy v dovolání ze dne 27. 12. 2017, a k nápravě k odstranění vad dovolání stanovila lhůtu dvou týdnů od doručení této výzvy, přičemž zároveň upozornila na možnost odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. Tato výzva byla obhájci obviněného doručena dne 5. 2. 2018 fikcí podle § 64 odst. 4 tr. ř. Dne 19. 2. 2018 bylo ze strany obhájce obviněného prostřednictvím datové schránky Obvodnímu soudu pro Prahu 5 doručeno nikoli kýžené odůvodnění dovolání, nýbrž žádost o prodloužení lhůty k jeho doplnění a odstranění vad. Obhájce obviněného tuto žádost podložil tím, že obviněný je dlouhodobě nemocen a on sám dva týdny „ležel s těžkou chřipkou, a nebyl tak schopen jakékoliv činnosti“. Dne 1. 3. 2018 bylo doručeno do datové schránky obhájce obviněného sdělení předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 5 o prodloužení lhůty na doplnění dovolání do 10. 3. 2018. Rozhodnutí bylo doručeno obhájci obviněného až 13. 3. 2018, kdy se do datové schránky přihlásil, jelikož doručení fikcí nebylo možné, neboť náhradní doručení bylo vyloučeno, a muselo tak být doručeno do vlastních rukou. Obhájce obviněného doručil doplnění původně blanketního dovolání Obvodnímu soudu pro Prahu 5 až dne 13. 3. 2018.

15. Z výše popsané situace je zcela zřejmé, že dovolání bylo obviněným prostřednictvím jeho obhájce podáno dne 27. 12. 2017, které ovšem nesplňovalo náležitosti uvedené v § 265f odst. 1 tr. ř. K „doplnění blanketního dovolání“ pak není možno přihlížet, jelikož bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 5 doručeno až dne 13. 3. 2018, tedy téměř dva a půl měsíce po konci zákonné dvouměsíční lhůty pro

podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř.

16. Z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že zákonná dvouměsíční lhůta určená k dovolání může být překonána, a to v případě, pokud bude využito postupu podle § 265h odst. 1 tr. ř., tedy když předsedou senátu stanovená lhůta dvou týdnů k odstranění vad dovolání překonává onen poslední den zákonné dvouměsíční lhůty na podání dovolání. Uvedená lhůta k dovolání tedy de facto může být prodloužena maximálně na dva měsíce a čtrnáct dnů, pokud dovolání podané v zákonné dvouměsíční lhůtě neobsahuje veškeré náležitosti dovolání. Ustanovení § 265h tr. ř. je samostatné, které nelze dávat do těsné souvislosti s ustanovením § 265f odst. 2 tr. ř. Chybí-li tedy kterákoliv z náležitostí podle § 265f odst. 1 tr. ř., je nutno postupovat podle § 265h odst. 1 tr. ř. a odstranění nedostatků dovolání akceptovat v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě i v případě, že tato lhůta přesáhne zákonnou dvouměsíční lhůtu pro podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř. Jiný výklad by nepřipustným způsobem zasáhl do právní jistoty dovolatele, který v dobré víře a zcela v souladu se zákonem i s výzvou předsedy senátu odstraní nedostatky dovolání v očekávání, že takto doplněné dovolání bude dovolacím soudem projednáno (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2006, sp. zn. [II. ÚS 473/05](#), rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. [IV. ÚS 134/03](#)).

17. V důsledku výše uvedeného se proto nelze ztotožnit s tím, že zákonná dvouměsíční dovolací lhůta bude uměle prodlužována, jako se to stalo v posuzovaném případě. Předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 5 postupovala v dané věci zcela contra legem, pokud obhájci obviněného bez opory v zákoně uměle prodloužila lhůtu na doplnění podaného blanketního dovolání a to výrazně nad zákonnou lhůtu dvou týdnů. Takový postup nelze akceptovat. Předsedovi senátu soudu prvního stupně toliko náleží přiznání lhůty dvou týdnů za účelem odstranění nedostatků obsažených v podaném dovolání, a tato lhůta může překračovat onu zákonnou lhůtu dvou měsíců pro podání dovolání. Trestní řád nikde nestanoví, že je možno tuto lhůtu stanovovat opakovaně, což by bylo i proti samotnému smyslu dovolání jakožto mimořádného opravného prostředku. Účelem této dvoutýdenní lhůty je dát obhájci obviněného možnost nápravy, pokud do dovolání opomene uvést některou podstatnou náležitost, případně v něčem udělá chybu nebo něco přehlédne. Tato lhůta rozhodně neslouží k tomu, aby obhájce mohl v poslední den dovolací lhůty účelově podat prázdné bíancko dovolání, a de facto si tak prodlouží lhůtu pro podání dovolání o dalších čtrnáct dní. Již vůbec pak nepřichází v úvahu z nějakých pseudodůvodů prodlužovat onu dvoutýdenní lhůtu, jak o ní hovoří ustanovení § 265h odst. 1 tr. ř. V takovém případě by totiž v zákoně stanovená dvouměsíční lhůta pro podání dovolání podle § 265e odst. 1 tr. ř. zcela postrádala smysl.

18. S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že pokud předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 5 takto přesto postupovala, nelze k tomuto jejímu úkonu při hodnocení včasnosti podaného doplnění dovolání přihlížet. Jmenovaná totiž zaslala výzvu obhájci obviněného k odstranění nedostatků v podaném dovolání a stanovila k tomu lhůtu dvou týdnů dne 26. 1. 2018, která byla doručena fikcí až dne 5. 2. 2018. Obhájce obviněného tedy reálně měl na vypracování doplnění dovolání lhůtu podstatně delší, než mu ze zákona přináležela. Jakožto osoba práva znalá musel předpokládat, že pokud mu bude zaslána výzva k odstranění vad podaného blanketního dovolání ze dne 27. 12. 2017, bude mu k jeho doplnění stanovena lhůta max. dvou týdnů. Tedy již během této doby mohl a měl vypracovávat doplnění dovolání, které by poté doručil ve lhůtě stanovené předsedkyní senátu obvodního soudu.

19. Není také bez povšimnutí, že obhájce obviněného stejnou taktiku prodlužování lhůt k právním úkonům využil již při podávání odvolání, kdy nejprve dne 2. 5. 2017 žádal o prodloužení lhůty do konce příštího týdne, tedy do 14. 5. 2017, poté dne 9. 5. 2017 zaslal opět žádost o prodloužení lhůty do konce dalšího týdne, tedy do 21. 5. 2017. Doplněné odvolání bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 5 nakonec doručeno datovou schránkou až dne 18. 5. 2017.

20. Jak v případě prodlužování lhůty na doplnění odvolání, tak prodlužování lhůty k doplnění

dovolání, obhájce obviněného vždy argumentoval závažnými zdravotními problémy (nejprve zdravotními problémy neurologického charakteru, poté blíže nespecifikovanými vážnými zdravotními problémy a nakonec obhájce „dva týdny ležel s těžkou chřipkou a nebyl schopen jakékoliv činnosti“). Ani jedna z těchto žádostí nebyla podložena žádnou lékařskou zprávou, která by dokládala závažnost zdravotních problémů obhájce obviněného a jeho pracovní neschopnost. Obvodní soud pro Prahu 5 vždy uvěřil tvrzením obhájce obviněného a jeho žádostem vyhověl, aniž by bylo podloženo jediným objektivním důkazem. Je tedy zřejmé, že obhájce obviněného hledal výmluvy za účelem prodloužení jednotlivých lhůt, aby pro sebe uměle a v rozporu s trestním řádem získal více času pro sepsání jednotlivých podání, a oddaloval tak samotné soudní řízení, přičemž je v zájmu společnosti, aby celé trestní řízení, tedy i řízení o opravných prostředcích a mimořádných opravných prostředcích, bylo ukončeno co nejdříve, a byl tak splněn účel trestního řízení. Tomu nasvědčuje i znění plné moci, která byla obviněným poskytnuta obhájci. V plné moci je totiž zcela konkrétně uvedena možnost substituce, tedy možnost obhájce nechat se zastoupit dalším obhájcem. Pokud by byla přijata argumentace obhájce obviněného, že byl vážně nemocen, Nejvyšší soud nevidí jedinou překážku, proč obhájce nevyužil možnosti substituce a nenechal se zastoupit jiným advokátem, když si byl vědom, že není schopen do konce lhůty stanovené za účelem doplnění dovolání tomuto požadavku vyhovět, a došlo by tak k odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř. Obhájce obviněného se zcela jistě nenacházel v takové zdravotní indispozici, že by nebyl schopen této možnosti využít. I tyto okolnosti nasvědčují výše uvedenému závěru, že šlo pouze o umělé prodlužování stanovených lhůt a oddalování případného řízení o mimořádném opravném prostředku.

21. Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší soud shledal, že k doplnění dovolání obviněného, které bylo podáno až dne 13. 3. 2018, nelze přihlížet, jelikož bylo podáno po uplynutí stanovené lhůty (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2008, sp. zn. [8 Tdo 553/2008](#), publikované pod č. 21/2009 Sb. rozh. tr., nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. [III. ÚS 488/15](#)).

22. Proto aniž by dovolání obviněného M. Š. mohlo být posouzeno z věcného hlediska, tedy na základě uplatněného důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., muselo být vzhledem ke všem výše stručně uvedeným důvodům (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšším soudem odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř., jelikož podané bianco dovolání nesplňuje veškeré náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř.